

ZAKRES PODMIOTOWY ZAPISU NA SĄD POLUBOWNY

Michał Rządowski

ZAKRES PODMIOTOWY ZAPISU NA SĄD POLUBOWNY

Michał Rządkowski

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

SERIA **MONOGRAFIE**

Stan prawny na 15 kwietnia 2022 r.

Recenzent

Dr hab. Marcin Dziurda

Wydawca

Małgorzata Stańczak

Redaktor prowadzący

Livia Śpiewak

Opracowanie redakcyjne

Trzy kropki Joanna Maź

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni[♥]

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8286-206-5

ISSN 1897-4392

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Mamie i Tacie

PRZEDMOWA

Niniejsza monografia powstała w oparciu o rozprawę doktorską o tym samym tytule, którą obroniłem w marcu 2021 r. w Instytucie Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk, i jest zwieńczeniem długotrwałego procesu, którego początki sięgają 2013 r. Wtedy po raz pierwszy w trakcie studiów LL.M. na Chicago-Kent College of Law na zajęciach z międzynarodowego arbitrażu handlowego zetknąłem się z problemem tzw. nie-sygnatariuszy umowy o arbitraż. Nie od razu jednak doceniłem potencjał tego zagadnienia jako oddzielnego przedmiotu badań. Było to też w czasie, w którym w ogóle nie planowałem naukowej ścieżki kariery.

Do tematu wróciłem dwa lata później, już w trakcie studiów doktoranckich. Zanim jednak ostatecznie zdecydowałem się na przeprowadzenie badań w tym kierunku, eksperymentowałem z innymi problemami badawczymi pozostającymi w nurcie międzynarodowego prawa handlowego i sądownictwa polubownego. Opublikowałem artykuły dotyczące tzw. odpowiedzialności przebijającej w koncernie, dobrze znanej w krajach *common law*, oraz doktryny autonomicznego charakteru klauzuli arbitrażowej. Początkowo planowałem nawet poświęcić rozprawę doktorską właśnie anglosaskiej koncepcji przebicia zasłony korporacyjnej i jej recepcji do polskiego porządku prawnego. Z racji jednak dużego zainteresowania tą tematyką wśród teoretyków uznałem, że z czasem mogłaby ona utracić swój nowatorski charakter. W rezultacie skłoniło mnie to do wyboru tematu rozprawy, której napisanie zaowocowało wydaniem niniejszej monografii. Nie odbiega on jednak zbyt daleko od moich pierwotnych zainteresowań, gdyż również tutaj będzie przewijać się problem wspomnianej już odpowiedzialności przebijającej.

Samo pisanie pracy było jednak procesem wyjątkowo żmudnym, gdyż musiało zostać poprzedzone szerokimi badaniami orzecznictwa i literatury zagranicznej. Temat implikował wręcz konieczność ujęcia go z perspektywy prawnoporównawczej. W związku z czym materiały do napisania pracy zbierałem nie tylko w Polsce, lecz także za granicą, co znacznie wydłużyło czas jej powstawania.

Przygotowując rozprawę doktorską do wydania, dokonałem niewielkich modyfikacji, które nie naruszyły struktury pracy. W niektórych miejscach wprowadziłem zmiany, kierując się sugestiami recenzentów. W innych z kolei rozwinąłem lub doprecyzowałem wcześniejsze rozważania, głównie w celu uczynienia dysertacji bardziej czytelną. Ponadto pojedyncze partie tekstu wymagały zaktualizowania, gdyż od złożenia rozprawy w instytucie upłynął ponad rok, a w tym czasie dokonano chociażby zmian w regulaminach arbitrażowych przywoływanych w opracowaniu. Dodatkowo odniosłem się w książce do nowelizacji przepisów Kodeksu spółek handlowych, wchodzącej w życie z dniem 13 października 2022 r., która ma w założeniu wprowadzenie do kodeksu regulacji prawa holdingowego.

Napisanie tego opracowania, zresztą tak jak i ukończenie przeze mnie studiów doktoranckich czy obrona doktoratu, nie byłoby możliwe bez wsparcia wielu życzliwych mi osób. Przede wszystkim muszę podziękować moim rodzicom – mamie Sisouphan i tacie Markowi, którym zadedykowałem tę książkę. Bez ich pomocy i wyrozumiałości nie ukończyłbym studiów doktoranckich i niniejsza publikacja zapewne nigdy by nie powstała.

Chciałbym także z całego serca podziękować mojemu promotorowi prof. Bogudarowi Kordasiewiczowi za otoczenie mnie opieką naukową w czasie studiów doktoranckich, za zaangażowanie i szczerą chęć nauczania mnie warsztatu badacza oraz serdeczność, jakiej zaznałem ze strony Pana Profesora przez te wszystkie lata. Słowa podziękowania kieruję również do recenzentów rozprawy doktorskiej prof. Macieja Gutowskiego i prof. Maksymiliana Pazdana za życzliwe i przede wszystkim wnikliwe recenzje, których uwzględnienie na etapie przygotowania

WSTĘP

W ostatnich latach można zauważyć intensywny rozwój alternatywnych (względem sądowych) form rozwiązywania sporów¹. Często wskazuje się także na arbitraż jako pożądaną metodę rozstrzygnięcia kwestii spornych między przedsiębiorcami. Wraz z upowszechnieniem się arbitrażu handlowego narosło jednak wiele problemów związanych z tą instytucją, jak chociażby kwestie charakteru prawnego zapisu na sąd polubowny czy konsekwencji niedochowania wymogów formalnych umowy o arbitraż.

Zapis na sąd polubowny jest umową, w której strony poddają spór, jaki między nimi zaistniał lub może zaistnieć w przyszłości, pod rozstrzygnięcie wybranej przez nie osoby lub instytucji, nie zaś sądu państwowego. Zapis na sąd polubowny jest instytucją centralną postępowania arbitrażowego. Stanowi bowiem podstawę kompetencji sądu polubownego do rozpoznania sprawy.

Właściwie nie budzi wątpliwości, że skierowanie sprawy do arbitrażu musi mieć charakter dobrowolny. Strony muszą wyrazić zgodę na rozstrzygnięcie sporu w ten właśnie sposób. Mimo to w praktyce arbitrażu handlowego powstały teorie, które zdają się taki kategorię wymóg zgody stron ograniczać lub, w zależności od potrzeb obrotu, odpowiednio redefiniować. Nierzadko spotkać można orzeczenia, w których

¹ Można wspomnieć chociażby o ustawie z 23.09.2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz.U. poz. 1823). Ustawa jest formą implementacji unijnej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z 21.05.2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.Urz. UE L 165, s. 63).

sądy polubowne przyjmują, że stroną umowy o arbitraż powinien być podmiot, który co prawda nie zawarł umowy, ale nierozszerzenie jej zakresu względem niego i w konsekwencji jego nieobecność w postępowaniu arbitrażowym prowadziłyby do rezultatu niedającego się pogodzić z poczuciem sprawiedliwości.

W wielu sprawach arbitrażowych ważkim problemem jest ustalenie kręgu podmiotów związanych zapisem na sąd polubowny, które mogłyby następnie uczestniczyć w postępowaniu arbitrażowym. Przedmiotem niniejszej monografii jest problem granic podmiotowych zapisu na sąd polubowny (*ratione personae*). Chodzi o określenie, jakie podmioty wiąże umowa o arbitraż, tj. jakie osoby mogą pozywać lub być pozywane w postępowaniu arbitrażowym na podstawie takiej umowy. Nie ma wątpliwości co do tego, że zapis na sąd polubowny wiąże strony, które taki zapis zawarły, najczęściej podpisując umowę, w której znajduje się klauzula arbitrażowa. Natomiast pojawia się pytanie, czy możliwe jest związanie takim zapisem również innych podmiotów.

Przyczynkiem do podjęcia badań w tym zakresie były wypracowane w praktyce arbitrażu międzynarodowego koncepcje rozszerzonej skuteczności zapisu na sąd polubowny w stosunku do podmiotów, które takiego zapisu nie zawarły. Komentatorzy określają ich mianem nie-sygnatariuszy umowy arbitrażowej.

Celem niniejszego opracowania będzie, po pierwsze, przedstawienie dotychczasowych poglądów wyrażonych w orzecznictwie i piśmiennictwie w Polsce co do zakresu podmiotowego umowy o arbitraż oraz ocena ich trafności. Po drugie, odpowiedź na pytanie, czy funkcjonujące w praktyce międzynarodowego arbitrażu handlowego lub w innych porządkach prawnych koncepcje rozszerzenia zakresu podmiotowego zapisu na sąd polubowny mogą znaleźć zastosowanie w polskim porządku prawnym. Konieczna zatem będzie analiza rozwiązań funkcjonujących w innych państwach, które zostaną następnie porównane z rozwiązaniami polskimi.

Książka została podzielona na pięć rozdziałów. W pierwszym rozdziale zawarto charakterystykę arbitrażu jako metody rozwiązywania sporów.

Rozdział I

ZAGADNIENIA WSTĘPNE

1. Istota i definicja sądownictwa polubownego

Przedmiotem monografii jest fenomen rozszerzonej skuteczności zapisu na sąd polubowny. Nie da się jednak przeprowadzić wywodu w sposób uporządkowany bez odniesienia się do zagadnień wstępnych, które będą miały istotne znaczenie dla tematu opracowania.

W pierwszej kolejności należy zdefiniować pojęcie „sądownictwo polubowne”. W nauce używa się zamiennie terminów: „sądownictwo polubowne”, „sądownictwo arbitrażowe” czy „arbitraż”¹. Źródłem pojęcia „arbitraż” należy poszukiwać za granicą: we francuskim *l'arbitrage* czy angielskim *arbitration*². Zamiennie pojęciami „sąd polubowny” oraz „arbitraż” posługuje się polski ustawodawca w Kodeksie postępowania cywilnego. Sam tytuł części V k.p.c. brzmi „Sąd polubowny (arbitrażowy)”. Pomiędzy wymienionymi pojęciami można postawić znak równości, dlatego też w dalszej części będą one stosowane zamiennie³.

¹ A. Szumański [w:] *System Prawa Handlowego*, red. S. Włodyka, t. 8, *Arbitraż handlowy*, red. A. Szumański Warszawa 2015, s. 14; A. Wiśniewski, *Międzynarodowy arbitraż handlowy w Polsce. Status prawny arbitrażu i arbitrów*, Warszawa 2011, s. 29.

² A. Szumański [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 8, s. 14.

³ A. Szumański [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 8, s. 14.

Słownik języka polskiego PWN podaje, że arbitraż to inaczej „rozstrzygnięcie sporu przez arbitrów”⁴. Ten sam słownik wskazuje również, że arbitrem jest osoba powołana przez strony wiodące spór lub przez sąd do rozstrzygania sporu⁵. Słownikowe wyobrażenie o sądownictwie polubownym nie odbiega zatem zbyt od poglądów wyrażanych w naukach prawnych. Raczej zgodnie przyjmuje się, że arbitraż jest prywatną metodą rozstrzygania sporów prawnych na tle określonych stosunków prawnych łączących strony takich sporów⁶. Arbitraż czerpie swoje umocowanie z woli stron sporu, które w ten sposób wyłączają jurysdykcję sądu państwowego⁷. Rozstrzygnięcie sądu arbitrażowego ma jednak dla nich charakter wiążący i ostateczny⁸.

Wskazuje się, że istotą sądownictwa polubownego jest przyznanie stronom prawa do rozstrzygnięcia sporu powstałego między nimi przez sąd niepaństwowy, którym może być pojedynczy arbiter, grupa osób lub instytucja niepaństwowa, oraz zrównanie mocy takiego rozstrzygnięcia z mocą wyroku sądu państwowego⁹. Wyrok sądu polubownego nadaje się bowiem do przymusowego wykonania¹⁰.

⁴ *Słownik języka polskiego PWN*, <https://sjp.pwn.pl/szukaj/arbitra%C5%BC.html> (dostęp: 24.03.2022 r.).

⁵ *Słownik języka polskiego PWN*, <https://sjp.pwn.pl/szukaj/arbiter.html> (dostęp: 24.03.2022 r.).

⁶ A. Szumański [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 8, s. 8; Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo polubowne (arbitraż)*, Warszawa 2007, s. 1; A. Budniak-Rogała, *Charakter prawny zapisu na sąd polubowny w postępowaniu cywilnym*, Wrocław 2015, s. 33.

⁷ A. Szumański [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 8, s. 8; Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo...*, s. 1; A. Wiśniewski, *Międzynarodowy...*, s. 29.

⁸ A. Szumański [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 8, s. 11.

⁹ W. Siedlecki, *Postępowanie cywilne w zarysie*, Warszawa 1972, s. 603; S. Dalka, *Sądownictwo polubowne w PRL*, Warszawa 1987, s. 17; Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo...*, s. 2; Podobnie: R. Kuratowski, *Sądownictwo polubowne*, Warszawa 1932, s. 4; F. Zedler, *Zapis na sąd polubowny* [w:] *Umowy w obrocie gospodarczym*, red. A. Koch, J. Napierała, Kraków 2006, s. 384; T. Erciński, K. Weitz, *Sąd arbitrażowy*, Warszawa 2008, s. 16–17; B. Kordasiewicz, W. Sadowski, *Postępowanie w sprawach o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów polubownych w Polsce. Uwagi na tle nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego*, „Kwartalnik Prawa Prywatnego” 2007/2, s. 537.

¹⁰ B. Kordasiewicz, W. Sadowski, *Postępowanie...*, s. 537; A. Szumański [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 8, s. 11.

Do konstytutywnych elementów sądownictwa polubownego należą zatem: rozstrzygnięcie sporów prawnych, niepaństwowy charakter, zgodna wola stron sporu jako podstawa skierowania go do arbitrażu i zaopatrzenie rozstrzygnięcia sądu polubownego w moc równą wyrokowi sądu państwowego¹¹.

Poglądy wyrażane w polskim piśmiennictwie są zbieżne z doktryną zagraniczną. Przedstawiciele doktryny francuskiej wskazują, że arbitraż polega na rozstrzygnięciu sporów dotyczących praw dwóch lub więcej osób przez osobę lub osoby trzecie (arbitrów), które swoje umocowanie czerpią z prywatnej umowy, nie zaś z delegowania kompetencji ze strony państwa¹². Arbitrzy rozpoznają spór na podstawie takiej prywatnej umowy¹³.

Nieco odmienną definicję podają prawnicy z krajów *common law*. Wskazują oni, że celem arbitrażu jest rozstrzygnięcie sporu między dwoma zważnionymi stronami, które nie mogą rozwiązać go samodzielnie w drodze ugody, decydują się na powierzenie go prywatnej osobie trzeciej do rozstrzygnięcia¹⁴. Definicja silnie akcentuje element adjudykacyjny. Trzeba zwrócić uwagę na to, że istnieje szerszy problem dotyczący tego, czy arbitraż z powodu swojego adjudykacyjnego charakteru może zostać sklasyfikowany jako jedna z metod ADR. Jest to zagadnienie sporne¹⁵. W doktrynie zauważalny jest dwugłós w tej materii¹⁶.

ADR-y to inaczej alternatywne metody rozwiązywania sporów (ang. *alternative dispute resolution*). Przyjmuje się, że do ADR-ów zalicza

¹¹ T. Ereciński, K. Weitz, *Sąd...*, s. 17; A. Budniak-Rogała, *Charakter...*, s. 36; A. Orzeł-Jakubowska, *Sądownictwo polubowne w świetle standardów konstytucyjnych*, LEX 2021, rozdział I.1.1.

¹² J. Poudret, S. Besson, *Droit compare de l'arbitrage international*, Bruksela 2002, s. 3 za: Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo...*, s. 1.

¹³ Fouchard, Gaillard, *Berman on International Commercial Arbitration*, red. E. Gaillard, J. Savage, Haga 1999, s. 9.

¹⁴ N. Blackaby, C. Partasides, A. Redfern, M. Hunter, *Redfern and Hunter on International Arbitration*, Oxford 2015, s. 2.

¹⁵ T. Ereciński, K. Weitz, *Sąd...*, s. 23; Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo...*, s. 24–25.

¹⁶ A. Wiśniewski, *Międzynarodowy...*, s. 33.

się negocjacje, mediację oraz koncyliację. Nie ma natomiast zgody co do tego, czy do tej listy można dopisać arbitraż¹⁷. W krajach *common law*, zwłaszcza w Stanach Zjednoczonych, przyjmuje się, że arbitraż należy do grupy ADR¹⁸. Jest bowiem alternatywą dla sądownictwa państwowego¹⁹.

W Europie natomiast do metod ADR zalicza się negocjacje, mediację i koncyliację z wyłączeniem arbitrażu²⁰. Komisja Europejska w swojej zielonej księdze z 2002 r. analizującej sytuację i stan rozwoju ADR-ów w poszczególnych krajach UE, wyłączyła z ich zakresu arbitraż²¹. Powodem, dla którego wyklucza się arbitraż z postępowań ADR, jest przede wszystkim jego adjudykacyjny charakter i możliwość narzucenia wykonania wyroku sądu polubownego w drodze przymusu państwowego, podczas gdy przy mediacji czy koncyliacji to strony sporu starają się z pomocą osoby trzeciej wypracować wspólne stanowisko²². Część komentatorów traktuje również sądownictwo polubowne jako rodzaj postępowania cywilnego²³.

Czasami powyższe koncepcje nazywa się wprost modelem amerykańskim ADR oraz modelem europejskim ADR²⁴. Podział ten ostatnio zdaje się jednak tracić na znaczeniu. Dyrektywa 2013/11/UE, która odnosi się wprost do postępowań ADR z udziałem konsumentów, wskazuje w art. 2

¹⁷ Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo...*, s. 31; A. Wiśniewski, *Międzynarodowy...*, s. 33.

¹⁸ M. Moses, *The Principles and Practice of International Commercial Arbitration*, Nowy Jork 2012, s. 14; R. Morek, *ADR – Alternatywne metody rozwiązywania sporów w sprawach gospodarczych*, Warszawa 2004, s. 1.

¹⁹ M. Moses, *The Principles...*, s. 14.

²⁰ M. Moses, *The Principles...*, s. 14.

²¹ Zielona księga Komisji Europejskiej z 19.04.2002 w sprawie alternatywnych metod rozwiązywania sporów w sprawach cywilnych i handlowych (COM 2002) 196; Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo...*, s. 29.

²² R. Morek, *ADR...*, s. 2; A. Budniak-Rogała, *Charakter...*, s. 56–57; A. Szumański [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 8, s. 36; Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo...*, s. 31; T. Ereciński, K. Weitz, *Sąd...*, s. 25.

²³ T. Ereciński [w:] T. Ereciński, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. VI, *Międzynarodowe postępowanie cywilne. Sąd polubowny (arbitrażowy)*, Warszawa 2017, s. 818; T. Ereciński, K. Weitz, *Sąd...*, s. 23–24.

²⁴ M. Moses, *The Principles...*, s. 14; A. Wiśniewski, *Międzynarodowy...*, s. 33.

ust. 1, że podmioty ADR²⁵ rozstrzygając spór, mogą proponować lub narzucać rozstrzygnięcie danego sporu lub też mogą doprowadzać do spotkania stron w celu ułatwienia polubownego rozwiązania sprawy. Z drugiej strony motyw 23 preambuły dyrektywy 2013/11/UE wskazuje, że nie znajdzie ona zastosowania do negocjacji prowadzonych pomiędzy stronami sporu. Wobec powyższego wówczas gdy dyrektywa 2013/11/UE posługuje się pojęciem postępowania ADR, należy przyjąć, że chodzi również o arbitraż, gdyż podmiot ADR ma też, po spełnieniu odpowiednich przesłanek, możliwość narzucenia swojej decyzji stronom postępowania²⁶. Taki model pozasądowego rozstrzygania sporów z konsumentami przyjął także polski ustawodawca, implementując dyrektywę 2013/11/UE do polskiego porządku prawnego²⁷.

Współczesny ruch ADR również zdaje się poszerzać katalog alternatywnych metod rozwiązywania sporów o arbitraż²⁸. Do ADR-ów zalicza się przecież metody hybrydowe (np. Med.-Arb.), które także mają w sobie elementy właściwe dla postępowania arbitrażowego²⁹. W rezultacie, za T. Erecińskim oraz K. Weitzem, bardziej przekonuje pogląd, że arbitraż jest jedną z metod ADR³⁰.

²⁵ Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. h dyrektywy 2013/11/UE podmiotem ADR w rozumieniu tej dyrektywy jest każdy podmiot, bez względu na nazwę, utworzony na stałe i oferujący rozstrzygnięcie sporu w ramach postępowania ADR.

²⁶ M. Rządkowski, *ADR w sporach konsumenckich w świetle implementacji dyrektywy 2013/11/UE*, „ADR. Arbitraż i Mediacja” 2016/3, s. 64.

²⁷ Zob. art. 3 pkt 3 oraz art. 42 ustawy z 23.09.2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich.

²⁸ Ł. Błaszczak, *Wyrok sądu polubownego w postępowaniu cywilnym*, Warszawa 2010, s. 144–145.

²⁹ Med.-Arb. (skrót od *Mediation-Arbitration*) to metoda rozwiązywania sporu, zawierająca w sobie zarówno elementy postępowania mediacyjnego, jak i arbitrażowego. Jest to proces dwustopniowy. Jeżeli w ramach pierwszego etapu, który obejmuje mediację, strony nie dojdą do porozumienia, spór rozpoznawany jest w ramach postępowania arbitrażowego (Ł. Błaszczak, M. Ludwik, *Sądownictwo...*, s. 32).

³⁰ T. Ereciński, K. Weitz, *Sąd...*, s. 26; T. Ereciński [w:] *Kodeks...*, red. T. Ereciński, s. 818–819; Ł. Błaszczak, *Wyrok...*, s. 145.

W książce omówiono problematykę zakresu podmiotowego umowy o arbitraż i jej rozszerzonej skuteczności, w szczególności wskazano jakie podmioty wiąże i czy może obejmować inne podmioty niż te, które początkowo ją zawarły. Autor poruszył zagadnienie tzw. niesygnatariuszy (*non-signatories*), tj. podmiotów, które pierwotnie nie zawarły zapisu na sąd polubowny, ale wobec których należałoby rozszerzyć jego skuteczność.

Umieszczone w opracowaniu rozważania prawnoporównawcze pozwalają zrozumieć istotę poruszanych instytucji, także na gruncie prawa polskiego. Autor omówił i dokonał krytycznej weryfikacji dotychczasowych teorii funkcjonujących w Polsce, zaproponował także rozwiązania pozwalające prawidłowo ująć podmiotową skuteczność zapisu na sąd polubowny. Udzielił też odpowiedzi na pytanie, czy istniejące w praktyce międzynarodowego arbitrażu handlowego lub w innych porządkach prawnych koncepcje rozszerzenia zakresu podmiotowego zapisu mogą znaleźć zastosowanie w krajowym porządku prawnym.

Książka jest przeznaczona przede wszystkim dla sędziów, adwokatów oraz radców prawnych mających wątpliwości co do skuteczności zawarcia przez strony umowy o arbitraż i właściwości sądu polubownego do rozpoznania sporu. Zainteresuje również pracowników naukowych zajmujących się tą tematyką.

Michał Rządkowski – doktor nauk prawnych, LL.M., adwokat; absolwent corocznej Akademii Arbitrażu w Paryżu, będącej inicjatywą Francuskiego Stowarzyszenia Arbitrażu (2017); laureat I miejsca w II Ogólnopolskim Konkursie na najlepszą głosę orzeczenia dotyczącego prawa do informacji publicznej organizowanym przez Sieć Obywatelską Watchdog (2016); autor publikacji poświęconych sądownictwu polubownemu, prawu cywilnemu i prawu spółek.

9788382862065 W01P01

ISSN 1897-4392
ISBN 978-83-8286-206-5

9 788382 862065

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

